

Arrest

nr. 55 293 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 augustus 2008 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 3 februari 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 30 augustus 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M.W., (…)

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.
Reden van de beslissing :*

Betrokkene bekwam de verklaring van inschrijving als werknemer op basis van interimtewerkstelling. Hij werd in het bezit gesteld van de E-kaart op 3.02.2009.

Uit het administratief dossier bleek dat betrokkene reeds occasioneel ocmw-steun genoot voor hem de E-kaart werd verstrekt bij gebrek aan tewerkstelling. Vandaar dat wij ons genoodzaakt zagen de situatie van mijnheer op te volgen. Immers de Minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan overeenkomstig art. 42bis van de wet van 15.12.1980.

Daarop werd betrokkene op 19.10.2009 uitgenodigd om nieuwe informatie aangaande zijn activiteit toe te lichten. Daarop legde hij een attest voor van het ocmw waaruit bleek tot hij in totaal gedurende 8 maanden ocmw-steun had ontvangen. Hij legde eveneens het bewijs voor enkele dagen te hebben gewerkt in september en oktober. Op 9.07.2010 werd betrokkene opnieuw verzocht zijn huidige situatie toe te lichten, waarop hij een attest voorlegde van het ocmw waaruit blijkt dat hij sinds begin 2010 onafgebroken het leefloon voor een alleenstaande ontvangt.

Derhalve is de situatie van betrokkene compleet gewijzigd. Betrokkene kan niet meer beschouwd worden als werknemer. Hij is nu beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Deze bestaansmiddelen worden hem echter ter beschikking gesteld door het OCMW waardoor betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid 2° van de wet van 15.12.1980. Meer zelfs, gezien de maandenlange steun die betrokkene intussen heeft genoten vormt hij inmiddels een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Overeenkomstig art. 42bis,§1 van de wet van 15.12.1980 wordt hierbij dan ook een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De raadvrouw van verzoekende partij vraagt de Raad in een faxbericht van 26 januari 2011 op een gemotiveerde wijze om *“morgen ter terechtzitting één van mijn confraters zo bereidwillig (te) (...) willen vinden om loco mijzelf te verschijnen.”*

2.2. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt om ter terechtzitting voor advocaten die niet zelf aanwezig kunnen zijn, verschijning door een “loco” te gaan organiseren.

2.3. Op het in punt 2.1. omschreven verzoek werd derhalve niet ingegaan en ter terechtzitting werd verzoeker gehoord.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van *“het vertrouwensbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat eerste verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen heeft.

Terwijl zij zelf verzoeker telkens heeft uitgenodigd om zijn huidige situatie toe te lichten . Bovendien is verzoeker in het bezit van een E-kaart, welke hem op 03.02.2009 werd afgeleverd en derhalve pas vervalt op 03.02.2014, evenwel verlengbaar zonder voorwaarden. Dat verzoeker tevens beschikt over voldoende bestaansmiddelen (cfr. stuk 2)

Zodat de bestreden beslissing nietig is wegens schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het vertrouwensbeginsel.

Toelichting:

Verzoeker is in het bezit van een E-kaart, welke hem op 03.02.2009 werd afgeleverd en derhalve pas vervalt op 03.02.2014, evenwel verlengbaar zonder voorwaarden. Dat verzoeker tevens beschikt over voldoende bestaansmiddelen (cfr. stuk 2)

Verzoeker was dan ook totaal verrast wanneer hem op 18/09/2010, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten werd betekend.

Volgens verzoeker heeft deze beslissing hem in zijn normale, rechtmatige verwachtingen gefrustreerd. Het vertrouwensbeginsel houdt nochtans in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op de toezeggingen of beloften die een overheid in een concreet geval heeft gedaan (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, 55).

Dit beginsel is geschonden zo voldaan is aan drie cumulatieve voorwaarden: er moet een bestuurlijke vergissing zijn, ingevolge welke een voordeel wordt toegekend aan de burger en er mogen geen gewichtige redenen zijn om dat voordeel terug te vorderen (R.v.St., Vermeulen, nr. 27685, 17 maart 1987),

In casu werd de E-kaart van verzoeker nooit ingehouden terwijl hij niet meer voldeed aan de voorwaarden vervat in artikel 40 §4 eerste lid 2° van de wet van 15 december 1980. Deze niet-inhouding kan dus bestempeld worden als bestuurlijke vergissingen. Deze vergissing kende verzoeker duidelijk een voordeel toe, daar hij op basis van die vergissingen toegelaten werd om legaal op het Belgisch grondgebied te verblijven. Volgens verzoeker zijn er ook geen gewichtige redenen waarop de overheid zich zou kunnen baseren om dit voordeel terug te vorderen. Concluant doet namelijk zijn best om zich te integreren in onze maatschappij waarvoor hem een attest van inburgering werd afgeleverd, ook heeft verzoeker een blanco strafblad, hetgeen blijkt uit het bewijs van goed gedrag en zeden.

Daarenboven verliest verzoeker door de bestreden beslissing iedere kans op een verder en eventueel langer verblijf op het Belgisch grondgebied. Verzoeker heeft inmiddels werkaanbiedingen ontvangen die hem zouden kunnen toelaten tot een langer verblijf.

Het eerste middel is gegrond."

3.2. Verwerende partij betoogt als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verwerende partij heeft vervolgens de eer om te antwoorden dat verzoeker, nadat hij in het bezit werd gesteld van de E-kaart op 3 februari 2009, werd uitgenodigd op 19 oktober 2009 en op 9 juli 2010 om nieuwe informatie aangaande zijn activiteiten toe te lichten. Verzoeker legde d.d. 9 juli 2010 een attest neer waaruit bleek dat hij sinds begin 2010 onafgebroken het leefloon voor een alleenstaande ontvangt. Op basis van deze gegevens werd het verblijfsrecht beëindigd. Er is geen sprake van een administratieve vergissing aangezien verzoeker tweemaal de kans werd gegeven om zijn situatie toe te lichten. Nu na de tweede keer is gebleken dat verzoeker volledig afhankelijk is van zijn OCMW steun en verder geen bewijzen van tewerkstelling kon voorleggen werd de beslissing op correcte wijze genomen. Er werden aan verzoeker evenmin voordelen toegekend die het gevolg zijn van een verkeerdelijk genomen beslissing. Immers, het toekennen van de E-kaart gebeurde niet verkeerdelijk. Wel vond verwerende partij het nodig, gezien de toestand van verzoeker om zijn situatie verder op te volgen. Het vertrouwensbeginsel is geenszins geschonden.

Het eerste middel is ongegrond."

3.3. In zijn repliekmemoire volhardt verzoeker in zijn eerste middel en betoog en stelt hij nog het volgende:

(...) In casu werd de E-kaart van verzoekende partij nooit ingehouden terwijl hij niet meer voldeed aan de voorwaarden vervat in artikel 40 §4 eerste lid 2° van de wet van 15 december 1980:

- 1. Deze niet-inhouding kan dus bestempeld worden als bestuurlijke vergissing.*
- 2. Deze vergissing kende verzoeker duidelijk een voordeel toe, daar hij op basis van die vergissingen toegelaten werd om legaal op het Belgisch grondgebied te verblijven.*
- 3. Volgens verzoeker zijn er ook geen gewichtige redenen waarop de overheid zich zou kunnen baseren om dit voordeel terug te vorderen.*

Verzoekende partij doet namelijk zijn best om zich te integreren in onze maatschappij waarvoor hem een attest van inburgering werd afgeleverd, ook heeft verzoekende partij een blanco strafblad, hetgeen blijkt uit het bewijs van goed gedrag en zeden. Daarenboven verliest verzoekende partij door de bestreden beslissing iedere kans op een verder en eventueel langer verblijf op het Belgisch grondgebied. Verzoekende partij heeft inmiddels werkaanbiedingen ontvangen die hem zouden kunnen toelaten tot een langer verblijf. De voorwaarden vermeld in het arrest d.d. 06.09.2006 uitgaande van de

Raad Van State zoals aangehaald door de Belgische Staat in haar nota, zijn wel degelijk vervuld en worden bovendien door verzoekende partij genoegzaam verantwoord én bewezen. Het eerste middel is aldus volkomen gegrond.

3.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021)

3.5. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, en waaruit in het algemeen blijkt dat de verwerende partij, alvorens een beslissing te treffen in deze, zich uitvoerig laten inlichten heeft over verzoekers administratieve toestand, kan het betoog van verwerende partij gevolgd worden dat er in deze geen sprake is van een bestuurlijke vergissing om de E-kaart af te leveren aan verzoeker en om ze niet eerder in te houden *“terwijl hij niet meer voldeed aan de voorwaarden vervat in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980.”* De Raad ziet ook niet in welk belang verzoeker zou hebben bij een snellere “inhouding” van zijn “E-kaart”. Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier een verblijfsrecht ontvangen op grond van zijn activiteiten als (interim)werknemer, dat veruitwendigd wordt in de afgifte van de E-kaart. Het is verzoeker toegestaan om na de ontvangst van de E-kaart andere activiteiten aan te vatten, maar artikel 42 bis, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarnaar de bestreden beslissing verwijst, laat de gemachtigde van de staatssecretaris toe om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een EU-onderdaan indien hij vaststelt dat deze een onredelijke belasting vormt voor het sociaal bijstandstelsel van het Rijk. Verzoeker kan gelet op het gestelde in artikel 42, bis, §1, van de Vreemdelingenwet dan ook niet aan het niet eerder ontnemen van zijn E-kaart of aan de geldigheidsduur van zijn E-kaart de verwachting ontnemen dat hij voorgoed een verblijfsrecht verworven heeft.

3.6. Waar verzoeker verwijst naar stuk 2 gevoegd bij zijn verzoekschrift en betoogt dat hij beschikt over voldoende middelen van bestaan, dient de Raad op te merken dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing en de Raad de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan gaan beoordelen op grond van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof. Dezelfde opmerking geldt voor het door verzoeker ter terechtzitting getoonde stuk *“Overeenkomst terbeschikkingstelling”*, afgesloten tussen verzoeker en een OCMW op 28 december 2010.

3.7. Uit artikel 42 bis, §2, van de Vreemdelingenwet volgt niet dat verzoeker een verblijfsrecht kan behouden op grond van het bezit van een attest van inburgering, blanco strafblad, bewijs van goed gedrag en zeden en *“werkenaanbiedingen die hem zouden kunnen toelaten tot een langer verblijf”*, minstens toont verzoeker niet aan op grond van welke andere reglementaire bepalingen dit het geval zou zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

3.8. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en van *“de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat het verblijf van verzoeker geweigerd wordt omwille van het feit dat hij niet langer zou voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 40, §4, eerste lid 2° van de wet van 15 december 1980.

Dat dit artikel immers het volgende bepaalt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”;

Terwijl de verblijfsvergunning niet werd toegekend op grond van dat artikel. Uit de omstandigheid van deze toekenning blijkt dat verzoeker een zelfstandig verblijfsrecht werd toegekend; Zodat de bestreden beslissing nietig is wegens schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de motiveringsplicht.

Toelichting:

Verzoeker is de mening toegedaan dat uit de afgifte van een E-kaart op 03.02.2009 mag afgeleid worden dat hem een zelfstandig verblijfsrecht werd toegekend.

De motivering als zijnde de weigering van verblijf gebaseerd op het feit dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden van art. 40, par. 4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 is dan foutief. De gehanteerde motieven kunnen dan ook aanzien worden als drogredenen, zodat deze de genomen beslissing niet kunnen ondersteunen.

Nochtans houdt de motiveringsplicht in dat iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (A. Mast, J. Dujardin, M Van Dam me en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, 56). Eerste verwerende partij is dus niet als een zorgvuldige overheid te werk gegaan en heeft haar beslissing op drogredenen gebaseerd. Zodoende heeft eerste verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

Het tweede middel is gegrond. Verzoeker meent dus dat is aangetoond dat ook deze beslissing van eerste verweerder is gebaseerd op drogredenen en dus de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.”

3.9. In zijn repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn middel en ondersteunend betoog.

3.10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.11. Verzoekers betoog komt erop neer dat aangezien zijn verblijfsrecht erkend werd op grond van zijn activiteiten als werknemer, dit niet afgenomen mag worden op grond van de vaststelling dat hij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen. De Raad dient echter vast te stellen dat dit betoog juridische grondslag mist. Noch artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet noch artikel 42 bis, §1, van de Vreemdelingenwet verhinderen dat een EU-onderdaan na de erkenning van zijn verblijfsrecht een andere activiteit aanvat dan deze op grond waarvan het verblijfsrecht werd erkend, maar zoals reeds eerder gezegd laat artikel 42 bis, §1, van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, de gemachtigde van de staatssecretaris toe om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een EU-onderdaan indien hij vaststelt dat deze een onredelijke belasting vormt voor het sociaal bijstandstelsel van het Rijk.

3.12. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ettelijke stukken toe. De Raad dient algemeen op te merken dat hij de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan gaan beoordelen op grond van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte toen zij de bestreden beslissing trof of niet kon over beschikken aangezien ze dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat uit de bijgevoegde stukken blijkt dat hij *“wel degelijk in dienst is geweest als werkmán.”* Met zijn stukken die betrekking hebben op sollicitatiegesprekken en medische attesten aangaande zijn algemene onbekwaamheid om zware arbeid te verrichten toont verzoeker niet aan dat hij *“wel degelijk in dienst is geweest als werkmán”*. Verder dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker in het verleden interimcontracten als werknemer heeft gehad. Het stuk 14 dat betrekking zou hebben op een interimcontract van 1 januari 2010 tot 31 januari 2010 bevindt zich niet in het administratief dossier en verwerende partij kan aldus niet verweten worden er geen rekening mee gehouden te hebben. De Raad stelt alleszins vast dat verzoeker hiermee niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker zelf *“een attest voorlegde van het ocmw waaruit blijkt dat hij sinds begin 2010 onafgebroken het leefloon voor een alleenstaande ontvangt.”* Verzoeker betwist evenmin dat voormelde vaststelling erop wijst dat verzoeker *“een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk”* vormt.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA